

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 3. Quas veritates objectiuas metaphysicè necessarias cognoscat
Deus circa se ipsum. Et quibus actibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

QVAESTIO III.

Quas veritates obiectiuas metaphysicè necessarias cognoscat Deus circa se ipsum.

Et quibus actibus.

20 **S**uppono vt certum, Deum per actum scientiæ absolutæ cognoscere se ipsum totum prout existentem absolutè, atque adeò quoad sui veritatem existentialem absolutam, & metaphysicè necessariam. Difficultas est, vtrum Deus insuper se ipsum totum cognoscat per alios actus ab illo aliquo modo distinctos quoad alias sui veritates etiam metaphysicè necessarias, diuersalque ratione statuum ab existentia absoluta, vt sunt veritas quiditatiua absoluta, veritas quiditatiua conditionata, & veritas existentialis conditionata. Negant nonnulli Recentiores. Sed alij affirmant.

Propositio I.

21 **P**raeter actum scientiæ absolutæ, quo Deus se cognoscit vt existentem absolutè, tres alios insuper actus scientiæ habet circa se ipsum, non solum per rationem nostram, sed etiam in se virtualiter ab illo, & inter se distinctos, quibus prædictas tres sui veritates metaphysicè necessarias cognoscit, nempe quiditatiuam absolutam, quiditatiuam conditionatam, & existentialem conditionatam.

Hæc propositio inde probanda venit. Quia quatuor istæ Dei veritates à diuersitate quatuor statuum, ad quos illæ pertinent, non possunt non esse inter se diuersæ, cognoscibilesque subinde per actus inter se diuersos ex suo ipso modo tendenti iuxta generalem doctrinam de statibus rerum traditam in Pharo Scient. disput. 10. quæ etiam in Deo locum habet, vt ibi statumus. Ergo nec possunt non cognosci à Deo per actus virtualiter inter se re ipsa, atque adeò & per rationem nostram distinctos iuxta generalem etiam doctrinam de distinctione actuum scientiæ diuine traditam supra disput. 23. quæst. 4. quæ ad rem recognoscenda est, & applicanda; ne actum agamus.

22 **C**onfirmatur, & declaratur. Quia quatuor istæ veritates, si Deus habet voluntatem, etiam habet intellectum; Deus est de suo Sapiens, omnipotens, & bonus; si Deus existit, sine contradictione existet; Deus absolutè est existens; manifestè sunt in Deo æquè inter se diuersæ, ac sunt istæ quatuor in Petro; si Petrus est volituius, etiam est cognoscituius; Petrus de suo est rationalis, visibilis, & admiratiuus; si Petrus existit, sine contradictione existet; Petrus absolutè est existens. Sed certum apud omnes est, vltimam veritatem in Petro cognosci à Deo per scientiam visionis, tres autem priores per scientiam simplicis intelligentiæ, & has duas scientias non posse non esse saltem duos actus distinctos inter se omnibus modis, quibus possunt esse distincti actus diuini, iuxta diuersas opiniones. Ergo tantumdem dicendum est de

scientiâ visionis, qua Deus se cognoscit quoad sui veritatem existentialem absolutam, & de scientiâ, qua se cognoscit quoad alias tres sui veritates. Posito autem, quòd circa eas omnes duo saltem actus scientiæ diuersi admittantur in Deo, non est, cur non admittantur quatuor. Sed negant Aduersarij consequentiam seu paritatem: quia, inquit, quiditas Petri indifferens est, vt existat, vel non existat absolute, quiditas Dei non item; atque ita non bene inferitur, habere Deum de sua quiditate, & de sua existentia absolutâ actus scientiæ distinctos, ex eo, quòd de quiditate, & de existentia absolutâ Petri actus scientiæ distinctos habeat. Contra tamen est. Quia, licet discrimen istud conferat, vt possit Deus habere actum scientiæ de quiditate Petri purè possibilis absque actu scientiæ de existentia absolutâ eius, vt pote quam verè non habet; quin possit habere actum scientiæ de quiditate sui absque actu scientiæ de sua existentia absolutâ, vt pote qua carere non potest. At nihil confert, vt possit Deus habere (sicuti verè habet iuxta omnium sententiam) duos actus scientiæ circa quiditatem, & existentiam absolutam Petri existentis absolute; & non possit habere duos pariter circa quiditatem, & existentiam absolutam sui. Quandoquidem existentia absolutâ Petri non minùs est idem realiter cum quiditate eius, quam existentia absoluta Dei est idem cum ipsius quiditate. Proindeque nec magis repugnat, cognosci quiditatem Dei per vnum actum, & existentiam ab eâ realiter indistinctam per alium, quam, cognosci quiditatem Petri existentis absolute per vnum actum, & existentiam ab eâ realiter indistinctam per alium. Esse enim veritatem quiditatis à veritate existentie absolute inseparabilem in Deo; secus in Petro, solum arguit actum scientiæ de quiditate Dei ab alio actu de existentia absoluta eiusdem inseparabilem esse; secus actum scientiæ de quiditate Petri ab alio actu de eiusdem existentia absoluta. Quod neque interest ad rem.

23 **S**ed obijciunt Recentiores commotati. Actus scientiæ de quiditate Dei, nisi sit etiam de Dei existentia; non erit perfectè penetratiuus ipsius quiditatis. Ergo actus scientiæ de quiditate Dei præscindens à Dei existentia non est Deo ipsi possibilis. Distinguo antecedens. Non est penetratiuus perfectè ipsius quiditatis quoad veritatem eius quiditatiuam præcisè; nego: quoad veritatem eius quiditatiuam simul, & existentialem transeat. Et nego consequentiam. Quia neque actus scientiæ præcisè de quiditate Petri existentis penetratiuus est talis quiditatis quoad eius veritatem quiditatiuam simul, & existentialem, sed tantum quoad quiditatiuam; & nihilominus conceditur Deo, tanquam ab omni imperfectione prorsus immunis. Etenim, quemadmodum necesse non est ad hoc, vt aliquis actus Dei sit immunis ab omni imperfectione; ob idque dignus, qui concedatur Deo, quòd tangat omnia entia ab ipso Deo cognoscibilia, sed sufficit, quòd relatè ad illud dumtaxat, cuius est actus, atque adeò intra proprium genus sit summè perfectus, vt constat ex generali, & ceterâ doctrinâ traditâ à nobis supra disput. 23. quæst. 4. ita neque necesse est, quòd tangat omnes veritates diuersas ratione diuersorum statuum eiusdem entis, sed sufficit, quòd sit summè perfectus relatè ad illam, quam tangit cum præcisione ab alijs. Ex quibus omnibus concluditur, non

non solum posse citra omnem imperfectionem, sed prorsus debere poni in Deo quatuor actus scientiæ re ipsâ virtualiter, atque adeo & per rationem nostram distinctos inter se pro quatuor veritatibus obiectiuis ipsius Dei supradictis, utpote ratione diuersorum statuum diuersis, per quos actus ex modo tendendi diuersos à quolibet intellectu cognoscibilibus.

24 Oportet tamen hic aduertere, quoties veritatis conditionatæ, quas intrat Deus, habuerint aut conditiones, aut conditionata realiter distincta inter se, toties pro talibus veritatibus cognoscendis ponendos esse in Deo totidem actus scientiæ distinctos inter se virtualiter iuxta dicta, in simili supra quæst. 1. num. 8. Adde, duas insuper habere necessariò Deum apprehensiones simplices de se ipso; alteram constituentem, & alteram non constituentem hypothesim; pro eis videlicet veritatibus cognoscendis, seu iudicandis, quæ sine Deo sic apprehenso iudicari non possunt iuxta doctrinam vniuersalem traditam supra disp. 23. quæst. 4. Tales autem apprehensiones simplices esse distinctas virtualiter tum inter se, tum à prædictis quatuor actibus iudicatiuis scientiæ, quos Deus de se habet, ex dictis ibidem notum est.

Propositio 2.

25 Vnusquisque prædictorum actuum scientiæ, quos Deus de se habet, suo, quem habet, peculiari modo tendendi, præterquam in entitatem diuinam, tum in se ipsum, tum in cæteros tendit quasi reflexè.

Ita enim & superfluitas actuum, & infinita reflexionum progressio, haud dubiè impossibilis, in scientiâ diuinâ vitatur iuxta ea, quæ dicebamus supra disput. 24. quæst. 1. num. 9.

DISPUTATIO 27.

De scientiâ Dei merè liberâ.

1 **E**X dictis disput. 23. quæst. 5. diuis. 2. constat, scientiam merè liberam appellari, quæ circa obiecta contingentia absolutè versatur. Quæ enim versatur circa obiecta contingentia conditionata, scientia media inter naturalem, & liberam vocatur à nostris Doctoribus, ut ibidem notauius. Igitur de scientiâ absolutè contingentium absolutorum aget hæc disputatio. In qua multæ difficultates propriæ huius scientiæ venient examinandæ, præter communes alijs scientijs, de quibus hæctenus.

QVAESTIO I.

Quid sit, & quotuplex veritas obiectiua contingens.

2 **V**eritas obiectiua contingens dicitur vniuersè, quæ, qua ratione re ipsâ datur, ita

datur, ut potuerit non dari. Vnde si ita datur absolutè, ut potuerit non dari absolutè, veritas obiectiua absoluta, siue absolutè contingens erit. Si tamen ita datur ex aliqua factâ hypothesi, ut ex eadem hypothesi potuerit non dari, veritas obiectiua contingens erit conditionata, siue conditionatè. Constat autem, omnem veritatem obiectiuam contingentem existentialem esse debere: quia nulla veritas obiectiua, quæ non existentialis, sed merè quiditatiua est, potest esse contingens, sed omnes prorsus sunt necessariæ; ut constat ex generali doctrinâ de statibus rerum traditâ in Pharo Scient. disput. 10. Cæterùm non omnes veritates obiectiue existentiales contingentes sunt, sed aliqua earum dumtaxat. Nam omnis veritas existentialis positiua identificata cum Deo siue absoluta, siue conditionata, necessaria est: cum sit necessarium, quod Deus existat tum absolutè, tum etiam qualibet factâ hypothesi. Et omnis veritas existentialis negatiua siue absoluta, siue conditionata, qua excluditur ab statu existentiâ reuera quavis chymæra impossibilis, necessaria est: cum sit necessarium, ut quavis chymæra impossibilis non existat tum absolutè, tum etiam qualibet factâ hypothesi. Tum omnis veritas existentialis conditionata seu positiua, seu negatiua necessaria est, quoties conditio cum conditionato metaphysicè connexa est: quia ex hypothesi talis conditionis non potest non dari, atque adeo neque non esse verum re ipsâ conditionatum. Cæteræ autem veritates existentiales, præter istas, contingentes sunt. Nempe omnis veritas existentialis positiua absoluta cum quavis creaturâ existente identificata contingens est: quia nulla creatura existens est, quæ non potuerit non existere. Et omnis veritas negatiua absoluta excludens ab statu existentiâ quamlibet creaturam possibilem contingens est: quia nulla creatura possibilis est non existens, quæ non potuerit esse existens. Tum omnis veritas existentialis conditionata seu positiua, seu negatiua de conditione non connexâ cum conditionato, aliâs absolutè contingente, siue non necessario, contingens est: quia ex hypothesi talis conditionis ita datur, seu verum est re ipsâ tale conditionatum, ut potuerit non dari, seu verum non esse. Indifferens quippe talis conditio est, ut possit sub hypothesi eius verum esse alterutrum contradictionis extremum, aliâs absolutè contingens, siue non necessarium.

3 Quoniam autem, quicquid existit, aut non existit, in tempore aliquo existit, aut non existit, necesse est, ut constat ex doctrinâ statuta supra disput. 8. quæst. 6. tempusque aut præsens, aut præteritum, aut futurum esse potest, ut est notissimum. Consequitur, omnem veritatem obiectiuam contingentem, atque adeo existentialem, seu positiuam, seu negatiuam aut de præsentem, aut de præterito, aut de futuro talem esse; ad aliquemque subinde horum trium statuum præsentis, præteritionis, & futuritionis spectare, iuxta dicta de illis in Pharo Scient. disput. 10. quæst. 3. & 4.

4 Porro omnem veritatem obiectiuam contingentem, atque adeo existentialem ab aliqua causâ liberâ prout tali suam originem trahere vel proximè, vel remotè, necesse est. Nam omnis veritas obiectiua contingens, titulo talis, ab alio tanquam à causâ pendere debet: siquidem quod non pendet ab alio tanquam à causâ, sed à